

פניני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פרשת מקץ - חנכה - זמן מחילת עוונות

"ויהי מקץ שנתים ימים" (בראשית מא, א)

הצער הוא על כך, שכבר הגיע ל-"מקץ שנתיים ימים, כלומר לסוף ימי החנוכה. שהרי אמרו דורשי רשומות "שנתים" ראשי תיבות: שמאל נר תדליק ימין מזוזה, דהיינו, שאם כבר הגיע האדם לקץ החנוכה, ועדיין, חלילה, לא עשה מאומה כדי לתקן את מעשיו, אם כן, הוא בבחינת "ויהי"- לשון צער, וזהו הקשר בין פרשת מקץ לבין חנוכה, שבו היא נקראת.

מובא בספרים הקדושים, שהשם יתברך ממתין לאדם עד ימי חנוכה, שיעשה תשובה, שכן ימים אלו הם ימי חיתום הדין.

המשנה במסכת שקלים (ה, ה) אומרת: "מי שאבד ממנו חותמו, ממתנין לו עד הערב".

ביאר הרב דמשק אליעזר: אדם שחוטא חלילה - ניטל ממנו צלם אלוקים שברא בו הקב"ה. זהו שאמרו חז"ל: "מי שאבדה ממנו חותמו"- כלומר, מי שניטל ממנו צלם אלוקים לאחר שחטא ולא עשה תשובה, "ממתנין לו עד הערב"- וכוונת הדברים היא ערב - אלו הם ימי חנוכה, שמצוות הדלקת נרות חנוכה היא בשעות הערב, לכשתשקע חמה, עד תכלה רגל מן השוק.

אומר הרב 'אהבת אברהם', שלא במקרה אנו קוראים את פרשת 'מקץ' דווקא בשבת חנוכה, אלא מפני שבפסוק הראשון יש רמז, למה שמוטל עלינו לעשות בימי החנוכה.

ידוע, מה שכתבו חכמי הקבלה (ראה בכתבי 'בת עין' פרשת וישב שהביא בשם רבינו האריז"ל), שגמר החתימה של הימים הנוראים הוא ביום האחרון של חנוכה. אשר על כן מכונה יום זה "זאת חנוכה", כיוון שהמילה "זאת" עולה בגימטריא לארבע מאות ושמונה, בדיוק כמו התיבות "צום, קול, ממון", שאף הן ביחד עולות בגימטריא לארבע מאות ושמונה (וכן על מלה בנפרד עולה מאה שלושים ושש).

ומלים אלו רומזות על הדרך בעשיית התשובה - שכן קול זוהי התפילה לבורא העולם, ובה אנו מתוודים על מעשינו, צום-משברים את גופנו וממון- נתינת הצדקה- בהם ניתן לחזור בתשובה. ועל כן בימים הללו, ימי החנוכה, צריך האדם לחזור בתשובה, ולא לנהוג כהרגלו בשאר ימים.

והנה חז"ל אמרו במסכת מגילה (י ע"ב): "כל מקום שנאמר ויהי אינו אלא לשון צער", ואם כן הפסוק "ויהי מקץ שנתים ימים" (בראשית מא, א) פותח בלשון צער- ויש להבין מדוע ולמה?

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה יניב בן גילה שמואל אימן בן אסתר זרי שולמית טמרדכי דויטש וב"ב מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים ליאור יהושע סומך וב"ב גלית בת מסודי יהודה אריה בן רחל ברכה עינת בת רחל ברכה רחל ברכה בת פדילה דליה ארז מזרחי וב"ב נעם יצחק בן רחל ברכה חי הפקות ואירועים יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע נטלי בת יונת שלמה ודנה דוד וב"ב קסיר אפרים וב"ב כולל ברסלב אילת י.מ.ש. כדורי יפה חיה אשרף בת קוצ'יק איתן אבגר בן שולמית היית

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר תרצה בתיה בת ימנה נינט רונית בת סימי עמית בת טובה יוסף בן רחמה חגית בת גילה יפית בת ג'ינה נתנאל בן ג'ינה אורן בן נעמי אילן בן ג'וליאט

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו דרי בן ימנה אילנה בת רחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סימן בת אסתר רחל מרים בת יהודית דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה

רפואה שלמה

הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה יזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחיה- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה גילה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה מזל בת חנה אורן בן אסתר יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל אקבאל בת נושפארין שירה שילת בת אורלי תמר פורטונו בת מיסה רפאל משה בן רחל מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה שלו בן מזל פחמיה אליהו בן מאיה יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה מישא אסתר בת זהרה שאול בן סילביה דוד בן מזה יעקב בן אסתר עינת בת רחל ברכה כל עם ישראל

20/12/2014		כ"ח כסליו תשע"ה	
פרשת מקץ			
הפטרה: "רוני ושחמי"- זכריה ב'			
ר"ת	יציאה	כניסה	י"ם
17:47	17:15	16:04	
17:42	17:12	16:20	ת"א
17:42	17:11	16:20	חיפה
17:47	17:15	16:24	ב"ש

בברכת שבת שלום
הרב אליהו חיים פנחסי
רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לרפואת יצחק בן פנינה הי"ו ולע"נ ראובן עמנואל חיים בן סימה שירין

רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר ולידל אלחנן רפאל בן איריס

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי

שואל ומשיב בהלכה – חג חנוכה

האם נוהגים דין אבלות בחג חנוכה?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחס, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה:

מי שנפטר לו קרוב משבעה קרובים, שחייב להתאבל עליהם, הרי הוא חייב בקריעה ובכל דיני שבעת ימי אבלות בחנוכה. ומצוות ניחום אבלים נהוגה גם בימי החנוכה, ולכן לא ימנע אדם את עצמו מלנחם אבלים בחג החנוכה. ורשאי האבל, אף שהוא בתוך שבעה, לברך ביום הראשון על הנר בחנוכה ברכת "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה".

נכון שלא לקיים אזכרה בימים אלו בבית הקברות, ליום פקודת השנה, או השבעה או השלושים, מפני שמתעוררים הציבור ובפרט המשפחה לידי בכיות וצער ליד הקבר. ולכן יקדימו הביקור בבית הקברות לימים שלפני חנוכה, אבל מותר ללכת לבית הקברות בחג החנוכה, כדי להתפלל ולהשתטח על קברי צדיקים. וכן, מותר לערוך אזכרה בבית הכנסת על ידי אמירת ברכות ודברי תורה, כנהוג, אך ללא הספד על הנפטר עצמו, מחשש שיביאם לידי צער.

מה העקר ומה הטפל

בעת שנאסר הרה"ק "בעל התניא" זיע"א נכנס אליו גיסו ר' ישראל קוזיק ושאלו מה לעשות, השיב לו בעל התניא: "אתה תיסע תיכף לפטרבורג, ואיש אחד יסע לברדיטשוב אל הרה"ק רבי לוי יצחק זיע"א שיעשה פדיון נפש". וכן עשו, ר' ישראל נסע להשתדלות בפטרבורג ואיש אחר שלחו לברדיטשוב.

כשבא השליח לשם וסיפר לצדיק ר' לוי יצחק את אשר אירע, נפל הרב על הארץ וצעק צעקה גדולה ומרה, אחר כך שאל את השליח: "האם האדמו"ר 'בעל התניא' היה טרוד מזה?" וענה השליח: "הן". שאלו הצדיק שוב: "האם היה טרוד בחיצוניות או בפנימיות?" השיב האיש: "היה טרוד רק בחיצוניות, שכן ראיתי, כי את נעלי הבית שכח לקחת, והטלית ותפילין לא שכח".

התפעל הצדיק מתשובתו ואמר: "הליטאי רואה יפה". אחר כך שאל הצדיק: "מה שם אמו של 'בעל התניא' והשיב האיש ששכח לשאול, ובדרך אמנם נזכר שלא שאל, אך לא רצה לחזור כי רבינו אמר שיסע תיכף, פתח הרה"ק מברדיטשוב חומש ונפתח בפרשת מקץ בפסוק: "וַיָּבֵא יַעֲקֹב כִּי יֵשׁ שֶׁבֶר בְּמִצְרַיִם (בראשית מב, א)", ואמר הצדיק: הנה שבר ר"ת שניאור בן רבקה, וכן היה באמת שם אמו של "בעל התניא" זיע"א

על נסך שֶׁבֶכֶל יוֹם

אשת הגאון הצדיק מגדולי רבני ירושלים זצוק"ל, חלתה בדלקת ריאות ל"ע. בתנאים הקשים של הימים ההם, כשהרטיבות והטחב היו דבר המצוי בדירות הישנות והעתיקות שבירושלים... וללא אמצעי חימום הוגנים, נדבקו רבים ל"ע במחלה זו. ומאידך גם תרופה טובה למחלה זו לא היתה בידם, כאשר תרופת ה'פניצילין' טרם הומצאה בימי תחילת מחלתה.

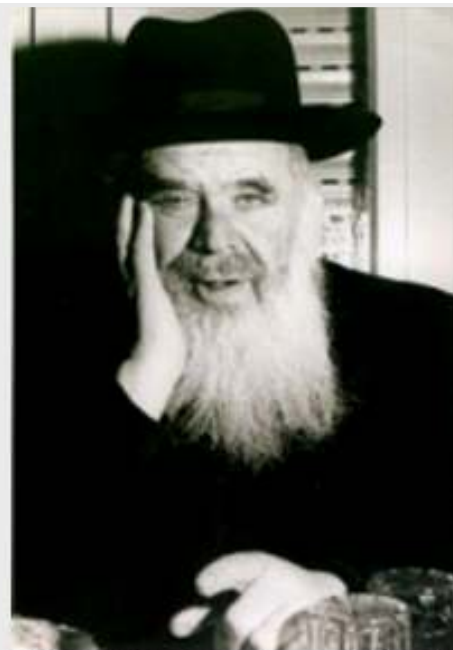
מצבה הלך והחמיר מיום ליום, הרופאים שטיפלו בה במסירות כבר אמרו נואש, וקבעו בוודאות, שלא נותרו לה יותר משלושה ימים לחיות רח"ל. המצב החמור היה קשה מנשוא. בנוסף היא הייתה מנהיגה את כל הבית כולו, כשבעלה הגדול שוקד תמיד בהתמדה מופלאה שאין לה אח ורע על תלמודו, בשעה שהיא מטפלת בכל העניינים שמסביב.

במצב קשה ונורא זה, קמו כמה מתלמידי ומקורביו של הרב ונסעו לבני ברק להעתיק בקודש אצל הגאון החזן אי"ש זצוק"ל, כמאמר רבותינו: "כל שיש לו חולה בתוך ביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים". משהגיעו לביתו נאווה קודש, מצאו את הצדיק כשהוא יושב עם ספריו הרבים ושוקד עליהם ללא לאות. הם ניגשו תיכף לפניו והתחננו על נפש הרבנית, בהזכירם את קביעת הרופאים שלא השאירו לה יותר משלושת ימי חיים רחמנא ליצלן!

הרב לא נבהל ולא נתפחד כלום, הוא נשאר באותה אווירה שלווה, ובחיוך קל על פניו שאל בתמיהה: "וכי מה כל הרעש? הקב"ה ברא חצי עולם בשלושה ימים! וכי קשה לפניו להמציא תרופה למחלתה בתוך שלושה ימים?". ואכן, צדיק גוזר והקב"ה מקיים! בדיוק באותם שלושה ימים שהקציבו הרופאים לחייה, ושהקציב הגאון להבדיל לרפואתה, הגיעה ארצה במשלוח ישיר מארה"ב התרופה המיוחדת והחדשה, שהומצאה באותה עת במיוחד לדלקת ריאות, הפניצילין המפורסם.

תיכף משקיבלו בבית הרפואה את התרופה, הזריקו לה את החומר האנטיביוטי, וברגע אחרון ממש ניצלו חייה! ובעזרת רופא כל בשר ומפליא לעשות הבריאה כאחד האדם, היא קמה ממיטת חולייה בריאה ושלמה, ולאחר אותו מעשה היא הוסיפה לחיות עוד ארבעים שנים נוספות!

מנויים	הקדשת העלון	לשאלות בהלכה
לקבלת העלון חנם ב-email: מידי שבוע, שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com	נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה בתשובה וכו' - נא לפנות לליאור בטל" 0504-115673 כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805	לשאלות נא לפנות לרב אליהו חיים פנחס בטל" 052-6329144

הרב חיים ליב שמואלביץ זצ"ל - נולד ב-ב' תשרי ה'תרס"ב (1901). עוד בצעירותו נחשב כעילוי ונשלח ללמוד בישיבת ישיבת שער התורה שבעיר גרודנה. בהמשך עבר לישיבת מיר, ושם התפרסם בכינוי "העילוי מסטוצ'ין". בשנת ה'תרצ"ו (1936) התמנה לר"מ בישיבה והחל למסור שעורים. בשנים ה'תש"א-ה'תש"ו (1945-1940) בעקבות המלחמה הוביל את הישיבה לוויילנא לשאנגחאי דרך רוסיה. לאחר המלחמה העביר את הישיבה לארה"ב. כחצי שנה מאוחר יותר עלה לארץ וייסד עם חמיו את ישיבת מיר.

גאון. בעל זיכרון פנומגלי. מסופר כי הכתיב ספרים שלמים מזכרונו בתקופת שאנגחאי. ממנהיגי הציבור הליטאי. שימש כנשיא מועצת גדולי התורה (ביחד עם ר' אלעזר מנחם מן שך). מתמיד עצום. היה הולך לישון פעם ביומיים ובכל שעות היממה היה לומד עם חברותות. מקובל שלרב היה גילוי אליהו. נפטר ב-ג' טבת ה'תשל"ט (1978). חי כ-77 שנים. ציונו בהר המנוחות בירושלים.

אביו: ר' רפאל אלתר (ר"י בעיירה סטוצ'ין שבפולין). **אמו:** הרבנית אטל (בתו של ר' יוסף יזל הורוביץ - הסבא מנבהרדוק). **אשתו:** הרבנית חנה מרים פינקל (בתו של ר' אליעזר יהודה פינקל). **מרבותיו:** ר' שמעון שקופ.

מתלמידיו: ר' שמואל יעקב בורנשטיין (ר"י קרית מלך, בני ברק), ר' חיים וואלקין, ר' שבת רפפורט, ר' ישראל גרוסמן (ר"י פינסק קרלין), ר' יוסף חיים בלוי (רב העיר אשקלון), ר' אליהו ברוך פינקל (מראשי ישיבת מיר), ר' אליעזר סילבר (ר"י דרך חכמה).

מספריו: (נערכו ע"י תלמידיו ומשפחתו) **ישערי חיים - על הש"ס**. שיחות מוסר **ימח לב-מתאר את חייו**.

לרבי חיים שמואלביץ היה קרוב משפחה זקן שהתגורר בבית אבות. האיש היה תלמיד חכם ור' חיים הקפיד לבקרו מפעם לפעם, ולשוחח עמו בדברי תורה ולעודד את רוחו. בין ביקור לביקור היה גם שולח לו מכתבים. באחד הימים ביקש מבן ביתו שישלח עבורו את המכתב. הלה נטל את המכתב ולהפתעתו, הבחין, שעל צידה השני של המעטפה רשם ר' חיים את שמו: "הרב ח. שמואלביץ".

הדבר עורר פליאה בעיניו. הוא ידע היטב, כי ר' חיים מקפיד שלא להתהדר בתארים כלשהם, הוא לא התאפק ושאלו לפשר רישומו החריג. "האיש תלמיד חכם וזקן, ובבית האבות בודאי שאינו זוכה לכבוד ולתשומת הלב הראויים לו. מי יודע? אולי יראה מישהו, שהוא מקבל מכתב מ'רב', וייקרו בשל כך".

בהושענא רבה, הגיע אדם לבקר את ר' חיים שמואלביץ. כשיצא, ביקש ר' חיים ממקורביו שיביאו לו את בגדיו. הללו נחרדו, שכן באותה עת החמיר מצבו ללא נשוא, וייסוריו הקשים גברו והלכו. המחשבה, שברצונו להתהלך על רגליו, עוררה חלחלה.

אולם ר' חיים עמד בתוקף על דרישתו, התלבש וביקש מיד שיזמינו עבורו מונית והורה להסיעו לכותל. בהגיעו, שלף מכיסו פתק עליו רשום היה שם של חולה, שבעדו נתבקש להתפלל. בשארית כוחותיו כילה את תפילתו ושב אל מיטת חוליו.

בשכבו על מיטת חוליו, ממנה לא קם, שמע ר' חיים שמואלביץ על תלמיד חכם ידוע, השוכב במחלקה האחרת וחייו תלויים על בלימה. דרש ר' חיים שיבואוהו אל החולה, מקורביו ניסו להניאו שכן כל תזוזה עלתה לו בייסורים נוראים. אך הצדיק לא ויתר והובל על כסא גלגלים אל חדרו של האיש. בהגיעו לשם נשא הוא תפילה רווית דמעות למראשותיו של החולה.

ביום סוער וגשום במיוחד, הגיע רבי חיים שמואלביץ לבר-מצווה! כשנשאל ע"י מאן דהו: "מדוע הטרחתם את עצמכם לבוא, במזג אוויר כה סוער?" השיב רבי חיים: "יש לי הכרת טובה לאבי הבן, הוא בא לשיחות שאני מוסר...". הלה הביע את תמיהתו: "מה המיוחד בכך? והרי בשיחות של הרב דחוס וצפוף ביותר! בקושי יש מקום עמידה?!" השיב רבי חיים: "אמת ונכון הדבר! אך אם הוא לא היה בא לשיחות, ולא מישהו אחר, למי הייתי מוסר שיחות? הרי הייתי נאלץ לבטל את השיעור ולא הייתי זוכה למסור את השיחות, על כן חייב אני לו את הכרת הטוב, ולכן הטרחתי את עצמי להגיע במזג אוויר סוער".

באחד מהימים פנה ראש ישיבת מיר הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל לבני ביתו בעת שסעד בארוחת צהרים, באומרו 'שנינו באיוב 'מי יתנני קִרְחִי קָדָם (איוב ט"ב), אין לך ימים שהאדם שרוי בטובה יותר מאותן ימים, שהאדם שרוי במעי אמו, אוכל ממה שאמו אוכלת שותה ממה שאמו שותה ומלמדין אותו התורה כולה', כך אמרו חז"ל".

"לי לוקחת ארוחה שלוש דקות, עובר במעי אמו אף לזאת אינו צריך, הוא לומד תורה בלי כל הפסקה כל העת, ועל זה אמר איוב: 'מי יתנני כירחי קדם', הכוונה שבאותם חודשים בהם שורה העובר במעי אמו יכול הוא לעסוק בתורה כל העת ללא הפרעה כלל אף לדבר מאכל קיומיו!". כך רבינו ניצל כל רגע ורגע ללימוד התורה.

וכן בני הבית מספרים שביליל שבת אחר התפילה היה לו לראש הישיבה חברותא קבוע ללימוד מעמיק, למשך פרק הזמן עד שהיו באים כל בני הבית ומתכנסים לאכול את סעודת השבת, ורק כשכולם הסבו סביב השולחן היה ניגש לשולחן השבת.

שנת ה'תקל"ז היתה גורלית ביותר עבור ארצות הברית, מלחמה קשה התחוללה על עצמאותה. רוב המהגרים שהתיישבו בחבל ארץ שונים, לאחר שהגיעה אליהם שמועת 'קולומבוס' כשגילה את אמריקה היו ברובם בריטים שהיגרו מסיבות שונות, ולאחר שנים שהיו תחת חסות ממלכת אנגליה של האימפריה הבריטית, החליטו להילחם על עצמאותם. אותה תקופה ארה"ב הייתה מורכבת מאוסף עמים שונים שהיו פזורים בארצות שונות ביבשת אמריקה הרחבה, הם חיו לצד האינדיאנים המקומיים בעוני קשה ובמחסור, בהעדר כלכלה מסודרת ויציבה. נשיאה הראשון של ארה"ב היה ג'ורג' וושינגטון, הוא היה צריך בראשית הקמתה של אמריקה להתחיל כמעט מכלום, הוא הקים 'צבא' קטן חלש ועני, לא מגובש, בהיותו מורכב מגולים שהגיעו מארצות שונות. צבא זעיר ונחלש זה נדרש להילחם כנגד אנגליה הגדולה, שהיתה ממלכה איתנה וחזקה.

בתחילת המלחמה הבריטים נצחו בקלות בכל החזיתות, בהיותם צבא חזק, מאומן ומגובש, עם נשק רב, כיאות לממלכת בריטניה המסודרת והתקיפה. הם היו מדכאים ביד קשה את צבאו של וושינגטון שזה עתה הוקם, כישלונם של האמריקאים היה ברור ומוחץ! עיקר הקושי מצד צבא ארה"ב היה הכסף... באותם זמנים שלא כאמריקה של היום, העוני שלט בעוז בכל מקום ברחבי ארה"ב. החיילים שלחמו לצידו של וושינגטון בקרבות הקשות בוולי פורג', לבשו בגדים בלויים וקרועים, אלה היו אז המדים... ובהעדר מקורות מימון היה חסר להם מאוד מזון ותחמושת, שבלעדיהם לא ייתכן לנהל מלחמה! בעיצומה של המלחמה שגבתה קרבנות רבים, התהלך ג'ורג' וושינגטון ברחובותיה של וולי פורג', שבור, עצוב ומדוכדך, בראותו את המצב לאשורו הגיע לייאוש. החלטת הנסיגה החלה להתבשל בלבו, שכן לא ייתכן לצבא עני של אוסף חיילים בלתי מנוסים, להילחם כנגד מעצמה אדירה כאנגליה!

לפתע צדו עיניו בקצה אחד הרחובות המיושנים, איש יהודי היוצא עם משפחתו אל פתח ביתו בשמחה ובחגיגות, בידו חנוכה זעירה שעל קניה סדורים צלוחיות השמן עם הפתילות, ומניחה בפתח ביתו מבחוץ, נוטל נר בידו, מברך את ברכות המצווה בהתלהבות, כשכל בני המשפחה עונים אחריו 'אמן', ולאחר הדלקת הנרות ואמירת 'הנרות הללו וכו', יוצא בריקוד בזמר "מעוז צור ישועתי". המראה שנגלה לעיניו, מתחילתו ועד סופו, הפליא אותו עד מאוד. 'גם איש זה גר באמריקה כמוני בדיוק', הרהר בליבו, והנה הוא ומשפחתו שמחים וחוגגים, מדליקים נרות ורוקדים, נראה שטוב להם כאן. הוא התקרב לבית, וביקש לשבת קמעא עם משפחה מיוחדת זו, לשאוב מעט חיזוק ותקווה לליבו העצוב והמיואש. בעל הבית קיבלו בשמחה ובסבר פנים יפות, הכניסו בכבוד לביתו הקטן, הגיש לפניו כוס תה חם, עם מעט מזונות, והתנצל, על כך שאין לו את האפשרות לכבדו יותר כפי מעלתו.

"אין צורך בהתנצלויות!", אמר, "רק הסבר לי בבקשה, מה טיבם של אותם נרות שהדלקת בפתח ביתך? מדוע הוצאת את נרותיך החוצה אל הרחוב ולא בתוך הבית?". היהודי התיישב בנינוחות, והחל להסביר את סיפור החנוכה, הניסים הגדולים שעשה ה' יתברך עם המכבים, כאשר יצאו מתתיהו בן יוחנן כהן גדול עם חמשת בניו ונלחמו בחירוף נפש, עד שעמד להם השי"ת ברחמי הרבים בעת צרתם, ונמסרו "גיבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים וכו'". **לזכר כל אותם הנסים והנפלאות מדליקים אנו הנרות בפתחי הבתים, כדי לפרסם את הנס**, ולהודיע שיש בורא ומנהיג לבירה, שהוא לבדו בעל היכולת ובעל הכוחות כולם. וברצונו בלבד תלויה הצלחת המלחמה, בהיותו בעצמו "בעל מלחמות!", ולפי מאמרו באה תשועת המלחמה הגדולה, וגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום!

כששמע הנשיא את השתלשלות העניין, ובהביטו באור נרות המנורה, שמאירים ישראל בעולם זה כאלפיים שנה, דור אחר דור! קם בסערת נפש ממקומו, והכריז בקול גדול: "אתם היהודים עם של נביאים! אין לי שום ספק, ששליח אתה אליי מהשמים! לא במקרה נפגשנו ברחוב, אתה שלוחו של הבורא לחזקני ולעודדני בשעתי הקשה, ולהוציאני ממבוכת הייאוש שתפסה בי! הנני יוצא מכאן עם אור הנרות הללו, המאירים בעולם, ועם הלימוד הגדול שהם מלמדים על סדר בעל המלחמות שבעולם! אינני חושש מכלום! גם לא מכך, שאנו נלחמים חלשים כנגד גיבורים... מעטים כנגד רבים... ועניים כנגד עשירים!", סיים את דבריו ונפרד לשלום.

בצאתו התהפכה רוחו בקרבו, חגר בנפשו עוז ותעצומות, והחליט להילחם בחירוף נפש! באותה רוח קרב, שהדביק בו היהודי מרוחם של המכבים הקדושים אשר הערו למוות נפשם במלחמת קודשם. וכך בעקשנות עצומה, בעקביות ובגבורה, ובעיקר בסייעתא מן שמיא, החל הגלגל להסתובב למזלו הטוב, עד מהרה נחל ניצחונות בכל הקרבות הקשים, ואף הכלכלה של ארה"ב החלה להתרומם.

לאחר ניצחונם של האמריקאים התמנה וושינגטון כנשיאה הראשון של 'ארצות הברית' הגדולה, על שמו קראו את עיר הבירה של ארה"ב, ואת תמונתו חרטו על שטרות הדולר האמריקאי, בלא שיוותרו להטביע עליהם את ההכרזה המפורסמת: "בה' אנו בוטחים!". גם לאחר היותו נשיאה הגדול של ארה"ב לא שכח ג'ורג' וושינגטון את יסודה ותחילתה של מהפכת אמריקה, שעיקרה בביתו של אותו יהודי, על יד נרות החנוכה ופרסום הנס הזורח מהם! ובשנה שלאחר מכן בחג החנוכה שנת ה'תקל"ח הגיע בעצמו לביקור בביתו של אותו יהודי, שגר אז ברחוב 'ברום' שבעיר ניו-יורק. לאות הערכה על העוז והביטחון ששאב בביתו העניק לו מדליה מזהב, שמצידה האחד תבליט מנורת החנוכה, ומצידה השני חרוט: "לאות תודה על אור נרך... – גורג' וושינגטון!".

ועלינו להפנים את המסר, אם גוי פשוט קיבל חיזוק עצום מנרות החנוכה, עד שכל ארה"ב הגדולה התפתחה בעקבות אותם נרות קודש. כמה חיזוק נורא ועצום צריך איש ישראל קודש לשאוב מאלו הנרות, והאמונה העצומה השופעת באורם, לחזק עצמו וביתו בביטחון איתן בצור עולמים ברוך הוא!

<p>הרב שבתי בן אסתר אטון זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל גאולה בת טובה ע"ה עמירם בן דבורה ז"ל הרב עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל דב בן מזל ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה סלים בן פרחיה ז"ל לטיף בן פרחיה ז"ל דניאל רפאל בן תגית ז"ל יהודה בן סעדיה ז"ל</p>	<p>הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת איריין ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי זידי בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדיה ז"ל שמעון בת נעמי ע"ה יעקב בן סלימה ז"ל ספירנס תקווה בת נעמה ע"ה מישא אסתר בת זהרה ע"ה</p>	<p>לע"נ</p> <p>תנצב"ה</p>	<p>הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל מסעוד בן יקוט ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל ר' דב בן בנימין אלטר ז"ל אורה בת נעמה ע"ה שמעון בן חנה ז"ל כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כותן ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדיה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה יפה בת רבקה ע"ה שרה בת מורברי רחל ע"ה אלון בן סעדיה ז"ל</p>
---	--	---	---	---